

Förordning om svavelhaltigt bränsle;

utfärdad den 25 juni 1998.

Regeringen föreskriver¹ följande.

1 § Eldningsolja med högre svavelhalt än 0,8 viktprocent eller annat bränsle som innehåller svavel får inte förbrännas, om förbränningen medför att svavelföreningar släpps ut i luften i en mängd som motsvarar mer än 0,19 gram svavel per megajoule bränsle.

Utsläpp av svavelföreningar från förbränning av svavelhaltigt bränsle regleras också i 2 och 3 §§.

2 § Vid förbränning av svavelhaltigt bränsle i en industrianläggning eller en energiproduktionsanläggning får utsläppen i luften av svavelföreningar motsvara högst 0,10 gram svavel per megajoule bränsle eller, om de totala årliga utsläppen från anläggningen överstiger 400 ton svavel, högst 0,05 gram svavel per megajoule bränsle, allt räknat som årsmedelvärde.

Vid tillämpningen av första stycket skall samtliga produktionsenheter inom ett fjärrvärmenät, ett kraftverk eller en industrianläggning anses tillhöra samma anläggning, om verksamheten bedrivs av en och samma juridiska eller fysiska person. Utsläpp från soda- eller lutpannor skall inte beaktas.

3 § I koleldade förbränningsanläggningar som första gången tagits i bruk efter utgången av juni 1988 får kol inte förbrännas, om förbränningen medför att svavelföreningar släpps ut i luften i en mängd som motsvarar mer än 0,05 gram svavel per megajoule bränsle, räknat som årsmedelvärde.

4 § Om det finns särskilda skäl, får Naturvårdsverket meddela föreskrifter om undantag från bestämmelserna i 1–3 §§ eller länsstyrelsen i det enskilda fallet medge dispens från bestämmelserna.

5 § En kommun får meddela föreskrifter om förbränning av bränsle enligt 14 kap. 21 § miljöbalken, om det behövs för att inom en viss ort begränsa utsläpp av svavelföreningar utöver vad som följer av 1–3 §§ denna förordning.

¹ Jfr rådets direktiv 93/12/EEG av den 23 mars 1993 om svavelhalten i vissa flytande bränslen (EGT nr L 74, 27.3.1993, s. 81, Celex 393L0012).

Sådana föreskrifter får dock inte avse den som omfattas av undantag eller dispens enligt 4 §.

Föreskrifter som avses i första stycket tillkännages enligt vad som föreskrivs för kommunen i 41 § förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd.

6 § Eldningolja (Eo1) eller dieselbrännolja som ger minst 85 volymprocent destillat vid 350° C och som är avsedd att användas som bränsle till annat än motorfordon, får saluföras, överlåtas eller användas för sådana ändamål endast om svavelhalten i oljan inte överstiger 0,2 viktprocent.

Dieselbrännolja som ger minst 85 volymprocent destillat vid 350° C som är avsedd att användas som bränsle till motorfordon, får saluföras, överlåtas eller användas för sådana ändamål endast om svavelhalten i oljan inte överstiger 0,05 viktprocent.

Med motorfordon avses detsamma som i fordonskungörelsen (1972:595).

Vad som sägs i första och andra stycket gäller inte för användning av det bränsle som finns i bränsletanken för drift av fartyg, luftfartyg eller motorfordon som passerar gränsen mellan ett tredje land och en stat som är medlem i Europeiska unionen. Vad som sägs i första stycket gäller inte heller för flygfotogen.

7 § Naturvårdsverket får meddela närmare föreskrifter för tillämpningen av bestämmelserna i 6 §. Naturvårdsverket får också meddela föreskrifter om undantag från eller för särskilt fall medge dispens från bestämmelserna, om särskilda skäl föreligger.

8 § Den som säljer bränsle skall när avtalet ingås lämna köparen uppgift om svavelhalten i bränslet om det inte är uppenbart att svavelhalten är lägre än vad som framgår av 1 §.

Naturvårdsverket får i fråga om svavelhalten i bränsle meddela ytterligare föreskrifter om uppgiftsskyldighet enligt 14 kap. 9 § miljöbalken.

Den som säljer bränsle eller till Sverige för in bränsle för eget bruk skall inom tre månader från överlåtelsen eller införseln lämna skriftlig uppgift om överlåtelsen eller importen till länsstyrelsen i det län där bränslet skall förbrännas, om svavelhalten i bränslet är så hög att förbränning utan svavelavskiljning inte är tillåten enligt 1 § denna förordning.

9 § Vid fartygs drift tillämpas bestämmelserna om svavelhaltigt bränsle endast på sådana bränslen som avses i 6 § första stycket.

Ytterligare föreskrifter

10 § Ytterligare föreskrifter för verkställighet av 14 kap. 21 § miljöbalken och denna förordning får meddelas av Naturvårdsverket.

Tillsyn och avgifter

11 § I förordningen (1998:900) om tillsyn enligt miljöbalken och förordningen (1998:940) om avgifter för prövning och tillsyn enligt miljöbalken finns bestämmelser om tillsyn och avgifter.

Överklagande

SFS 1998:946

12 § I 19 kap. 1 § miljöbalken finns bestämmelser om överklagande.

Straff och förverkande

13 § I 29 kap. miljöbalken finns bestämmelser om straff och förverkande.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1999, då förordningen (1976:1055) om svavelhaltigt bränsle skall upphöra att gälla.

På regeringens vägnar

MARITA ULVSKOG

Lars Dahllöf
(Miljödepartementet)

